

Sygn. akt IV P 5/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: SSR Alina Kordus-Krajewska

Protokolant: stażysta Michał Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 roku

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

o zapłatę

orzeka:

- I. Oddala powództwo,
- II. Nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego,
- III. Opłatą od pozwu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód wniósł pozew przeciwko pozwanemu o zapłatę odsetek za zbyt późne wypłacenie świadczeń przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W odpowiedzi na pozew wskazano, że powództwo jest bezzasadne co do zasady i co do wysokości. Powód nie wskazał na jakiej podstawie prawnej domaga się zasądzenia odsetek, nie przedstawił także wyliczenia kwoty odsetek tj. za jaki okres czasu domaga się odsetek i według jakiej stopy procentowej. Pozwany działa zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2016r., poz. 1256 oraz z 2017r. poz.1557), dokonując wypłaty świadczeń pracowniczych objętych katalogiem zamkniętym, enumeratywnie wymienionych świadczeń w art. 12 ust. 2 cyt. ustawy. Powyższy przepis nie przewiduje wypłaty ze środków FGŚP należności ubocznych, czyli odsetek. Przy zaspokojeniu świadczeń pracowniczych ze środków FGŚP przysługują wyłącznie „należności główne”. Powód uzyskał zaspokojenie należności głównych, na podstawie złożonego wniosku indywidualnego z dnia 2 października 2017r., o czym został poinformowany pismem Marszałka Województwa z dnia 3 listopada 2017r. (wniosek indywidualny wraz załącznikami; decyzja Marszałka Województwa z dnia 23.11.2017r.przyznająca kwotę 7374,43zł. na zaspokojenie wynagrodzenia za pracę i odprawy pieniężnej.

Dalej wskazano, że orzekając o zgodności wniosku indywidualnego z przepisami ustawy o ochronie roszczeń (...), Fundusz skorzystał z przepisów przejściowych, tj. art. 3 ustawy z dnia 20.07.2017r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2017r., poz.1557).

Nowelizacja ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych (...) obowiązująca od dnia 5 września 2017r. przewiduje, że tylko aktualnie zatrudniony pracownik - w przypadku faktycznego zaprzestania działalności- może ubiegać się o wypłatę zaliczki w kwocie minimalnego wynagrodzenia na poczet niezaspokojonych przez pracodawcę roszczeń.

Ścisłej też skonkretyzowano w znowelizowanych przepisach warunki, których łączne spełnienie kwalifikuje się jako faktyczne zaprzestanie działalności (art. 12 ust. 2 ustawy).

Zgodnie z treścią przepisu przejściowego art. 3 i art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. o zmianie ustawy (...), jeżeli niewypłacalność, o której mowa w art. 8-6 i art. 8 oraz 8a ustawy zmienionej, zaistniała przed dniem 5 września 2017r. tj. przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i wnioskodawca złożył do WUP wniosek wówczas należy rozpatrywać wniosek zgodnie z zasadami obowiązującymi do dnia wejścia w życie nowelizacji.

Wyjaśniono, że istotne w sprawie jest to, że na dzień rozpatrywania wniosków indywidualnych zaspokojenie świadczeń należnych od (...) Sp. z o.o. w T. w powoda z dnia:

1) 8 maja 2009r.

2) 9 lipca 2012r.

rozpatrywanych w terminach wskazanych w art. 35 KPA, tj. bez zbędnej zwłoki, oceniono je zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami i wykładnią Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Przesłanka faktycznego zaprzestania niewypłacalności pracodawcy obowiązywała od dnia 23 stycznia 2010r. (ustawa z 8 stycznia 2010r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy). Wobec powyższego FGŚP oceniając pierwszy wniosek powoda (2009r.) nie mógł w ogóle brać pod uwagę faktycznego zaprzestania działalności. Szczegółowe uzasadnienie odmowy wypłaty świadczeń wynika z pisma pozwanego z dnia 5 czerwca 2009r., w którym zawarte było pouczenie o przysługujących środkach odwoławczych. Jako dowód dołączono odmowę wypłaty świadczeń z dnia 5 czerwca 2009r.

W 2012r. niewypłacalność pracodawcy została wnikliwie zbadana. W ten sposób, że elementy składające się na faktyczne zaprzestanie wystąpiły, jednak nie było możliwe ustalenie konkretnego dnia niewypłacalności pracodawcy. Również w tym przypadku powód został poinformowany o możliwości skorzystania z drogi sądowej dochodzenia roszczeń z czego nie skorzystał. Jako dowód powołano decyzje o odmowie wypłaty świadczeń z dnia 15 listopada 2012r.

Powód zaniechał dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej, tym samym przyczyny opóźnienia w ewentualnym pozytywnym rozstrzygnięciu leżały po jego stronie. Jedynym przejawem aktywności powoda było skierowanie pisma do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. W odpowiedzi Ministerstwo również wyjaśniło, że nie jest organem odwoławczym, informując powoda, że nie wyczerpał całej procedury w przedmiotowym zakresie. Ponadto Ministerstwo wskazało, że powstałe wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia wniosku o wypłatę z FGŚP należy zaskarżyć do właściwego sądu pracy, jeżeli jest zainteresowany uzyskaniem świadczeń ze środków FGŚP.

Pomimo wyczerpujących wyjaśnień ze strony Ministerstwa powód nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień. (pismo MPiPS z dnia 20 maja 2013r. nr DF-III-079-34(1)-PP/13)

Na rozprawie w dniu 2 marca 2018r. powód wskazał, że domaga się odsetek ustawowych od wypłaconych świadczeń za okres od 2 lutego 2009r.

W piśmie z dnia 22 marca 2018r. pozwany wnosil o odrzucenie pozwu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska wskazano, że prowadzenie niniejszego procesu jest niedopuszczalne z uwagi na brak drogi sądowej, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2016r., poz. 1256 oraz z 2017r. poz.1557) spory powstałe w związku z odmową wypłaty świadczeń ze środków Funduszu rozstrzyga sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2018r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu.(k.59)

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018r, Sąd Okręgowy w Toruniu oddalił zażalenie pozwanego złożone na postanowieniem w przedmiocie odrzucenia pozwu.

Na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2018r. został zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia.(k.92)

Sąd ustalił co następuje:

Powód w okresie od dnia 1 marca 2004r. do dnia 1 marca 2008r. był pracownikiem (...) Sp.z o.o. w T..

Dowód: świadectwo pracy k.40

Powód wystąpił do Sądu z pozwami przeciwko pracodawcy o wypłatę odprawy oraz wynagrodzeń za styczeń , luty i część marca 2008r. O roszczeniach powoda orzeczono w nakazach zapłaty w dniach 3 marca 2009r. i 2 lutego 2009r.

Dowód: nakazy zapłaty k.41-42

Powód składał wnioski do pozwanego o wypłatę świadczeń należnych od (...) Sp. z o.o. w T..

Pierwszy wniosek został złożony w dniu 8 maja 2009r. Kolejny wniosek został przez powoda złożony 9 lipca 2012r.

W pierwszej odmowie wypłaty pozwany podniósł ,że nie stwierdzono niewypłacalności w rozumieniu art. 3 i 8 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Jedną z przesłanek było trwale zaprzestanie działalności przez pracodawcę.

Przesłanka faktycznego zaprzestania niewypłacalności pracodawcy obowiązywała od dnia 23 stycznia 2010r. (ustawa z 8 stycznia 2010r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy).

W 2012r. niewypłacalność pracodawcy została badana i pozwany stwierdził ,że nie było możliwe ustalenie konkretnego dnia niewypłacalności pracodawcy.

Powód był w decyzjach odmownych informowany o możliwości odwołania się od decyzji pozwanego do sądu . Nie odwołał się do sądu.

Dowód: decyzje pozwanego k.29-33 pisma z dnia 26 lipca 2012r. k.99, z dnia 10 września 2012r.k.100, z dnia 10 października 2012r. k.101-102, z dnia 12 listopada 212r. k.103, informacja k.14

Powód skierował pismo do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. W odpowiedzi Ministerstwo również wyjaśniło, że nie jest organem odwoławczym. Ministerstwo w piśmie z dnia 20 maja 2013r. wskazało, że powstałe wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia wniosku o wypłatę z FGŚP może powód zaskarżyć do właściwego sądu pracy, jeżeli jest zainteresowany uzyskaniem świadczeń ze środków FGŚP.

Dowód: pismo z dnia 20 maja 2013r. k .34-34v

Powód złożył kolejny wniosek indywidualny z dnia 2 października 2017r.,

Powód uzyskał zaspokojenie należności głównych, o czym został poinformowany decyzją Marszałka Województwa z dnia 3 listopada 2017r.

Dowód: wniosek indywidualny wraz załącznikami; decyzja Marszałka Województwa z dnia 23.11.2017r.przyznająca kwotę 7374,43zł. na zaspokojenie wynagrodzenia za pracę i odprawy pieniężnej.(k.39, k.43) , pismo z dnia 27.10.2017r. k.105

Powód pismem z dnia 8 grudnia 2017r. zwrócił się o zapłatę odsetek przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, gdyż wypłata świadczeń nastąpiła po ponad ośmiu latach. Pozwany pismem z dnia 14 grudnia 2017r.odpowiedział ,że odsetek nie ma w katalogu świadczeń wypłacanych z przypadku niewypłacalności pracodawcy.

Dowód: pismo z dnia 14 grudnia 2017r. k.10

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy. Ich treść nie była kwestionowana przez strony. Spór dotyczył oceny prawnej.

Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w aktualnym brzmieniu stanowi w art. 20.1 ,że o odmowie wypłaty świadczenia w całości lub w części, zgłoszonego w trybie określonym w art. 15 i art. 16-19, oraz zaliczek, o których mowa w art. 12a i art. 15a, marszałek województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3, zawiadamia niezwłocznie na piśmie zainteresowaną osobę, podając uzasadnienie tej odmowy.

2. Spory powstałe w związku z odmową wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 1, rozstrzyga sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

3. O rozstrzygnięcie sporu wnosi się do sądu właściwego ze względu na siedzibę marszałka województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3, w terminie 30 dni od daty doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.

Trzeba wskazać ,że powód o odsetki wystąpił w dniu 8 grudnia 2017r.(k.9) Stanowisko odmowne otrzymał wraz z pismem z dnia 14 grudnia 2017r. (k.10) Pozew do Sądu złożył w dniu 4 stycznia 2018r. Sąd miał jednak także na uwadze ,że odsetki za opóźnienie Funduszu nie należą do świadczeń wypłacanych przez Fundusz w trybie przepisów w/w ustawy .

W myśl art. 12. 1. W razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze, zwane dalej "roszczeniami", podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu.

2. Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu:

1) wynagrodzenia za pracę;

2) przysługujących pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy:

a) wynagrodzenia za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, za czas niewykonywania pracy (zwolnienia od pracy) i za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,

b) wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby, o którym mowa w art. 92 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.),

c) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego,

d) odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników,

e) ⁽⁸⁾ ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, przysługującego za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy, oraz za rok bezpośrednio go poprzedzający,

f) odszkodowania, o którym mowa w art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy,

g) dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 230 i 231 Kodeksu pracy;

3) składek na ubezpieczenia społeczne należnych od pracodawców na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych, przysługujących od świadczeń wypłaconych ze środków Funduszu.

Zgodnie z art. 12 u.o.r.p. z Funduszu pokrywane są tylko należności główne, czyli bez odsetek. Wydaje się jednak, że przepis ten odnosi się tylko do odsetek przysługujących pracownikowi od pracodawcy. Innymi słowy, Fundusz nie płaci odsetek za zwłokę wygenerowanych przez pracodawcę. Nie ma jednak powodu, aby Fundusz był zwolniony

z obowiązku wypłacania odsetek za własne działania lub zaniechania. W razie zwłoki w wypłacie przez Fundusz należności na pokrycie świadczeń pracowniczych oraz w razie bezpodstawnej odmowy wypłaty należności Fundusz powinien wypłacić pracownikowi odsetki ustawowe za opóźnienie na zasadach ogólnych. (Komentarz do art.20 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy Moniki Latos-Miłkowskiej w programie LEX Gold)

Stanowisko takie prezentowane jest również w judykaturze. Zgodnie z wyrokiem SN z 26.09.2000 r. (I PKN 53/00, OSNP 2002/9, poz. 205) ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych nie podlegają zaspokojeniu odsetki za okres opóźnienia pracodawcy w spełnieniu świadczenia. Fundusz zobowiązany jest spełnić świadczenie wraz z odsetkami za własne opóźnienie, liczone od daty upływu terminu określonego przez art. 35 § 3 k.p.a.

Zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych osoba uprawniona (pracownik) może zgłosić swoje roszczenia do Funduszu. Wypłata powinna nastąpić niezwłocznie po stwierdzeniu, że wniosek obejmuje roszczenia podlegające zaspokojeniu. Z chwilą zgłoszenia takiego wniosku po stronie Funduszu powstaje jego własne zobowiązanie o charakterze cywilnoprawnym (spory powstałe w związku z odmową wypłaty rozstrzyga sąd pracy - art. 8 ust. 2 ustawy). Takiego materialnoprawnego charakteru tego roszczenia nie zmienia to, że do postępowania (i tylko do postępowania) w zakresie wypłaty świadczeń przez Fundusz stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (jednak świadczenie nie wynika ze stosunku administracyjnoprawnego). Jeżeli więc Fundusz nie wypłaca świadczenia w terminie, to popada w opóźnienie i wierzycielowi (pracownikowi) przysługują odsetki z mocy art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. (uzasadnienie wyroku SN z dnia 23.08.2005r. I PK 43/05)

Pozwany podnosił, że powyższe orzeczenia zostały wydane w sytuacji, gdy pracownik składał odwołania od decyzji odmownych i w pozwie do sądu poza należnościami pracowniczymi domagał się także odsetek za opóźnienie w działaniu Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Zdaniem sądu nie powinno być przeszkód w domaganiu się odsetek także jako osobnego roszczenia i w osobnym pozwie. Jest to odrębne świadczenie, opartej na innej podstawie prawnej. Powyższa sprawa ma charakter sprawy cywilnej co do której istnieje domniemanie właściwości sądów powszechnych. Można rozważać natomiast czy jest to sprawa z zakresu prawa pracy mając na uwadze poniższe przepisy.

Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r.o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w aktualnym brzmieniu stanowi w art. 20.1, że o odmowie wypłaty świadczenia w całości lub w części, zgłoszonego w trybie określonym w art. 15 i art. 16-19, oraz zaliczek, o których mowa w art. 12a i art. 15a, marszałek województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3, zawiadamia niezwłocznie na piśmie zainteresowaną osobę, podając uzasadnienie tej odmowy.

2. Spory powstałe w związku z odmową wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 1, rozstrzyga sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Można ocenić, że odsetki nie należą do świadczeń o których mowa w ust.1. Można też ocenić, że w szerokim rozumieniu był to spór powstały i związany z odmową wypłaty przez szereg lat wynagrodzenia i odprawy.

Jednakże nawet rozpoznanie sprawy cywilnej przez Sąd pracy w składzie właściwym nie wpływa na ważność rozpoznania sprawy.

Zdaniem sądu nie może być właściwym kryterium, aby roszczenie o odsetki mogło być skutecznie zgłoszone, tylko w sytuacji gdy pozwany odmawia wypłaty świadczeń za pracodawcę. Trzeba mieć na uwadze, że nawet wypłacając świadczenia związane z niewypłacalnością pracodawcy, pozwany może pozostawać w opóźnieniu, którego skutkiem jest możliwość złożenia wniosku o odsetki za opóźnienie pozwanego.

Sąd miał na uwadze pouczenia kierowane do powoda, jednakże argument braku odwołania się do sądu od decyzji odmownych nie powinien mieć zasadniczego znaczenia. To pozwany ma obowiązek ustalać czy pracodawca był

niewypłacalny i w jakiej dacie. Z orzecznictwa sądownictwa administracyjnego wynika, iż zasada prawdy obiektywnej ustanowiona w art. 7 k.p.a., zobowiązuje organy administracji publicznej do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Zasadę tę rozwija następnie art. 77 § 1 k.p.a., nakładając na organ administracji obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. W treści tych przepisów zawarta jest podstawowa cecha postępowania administracyjnego, wskazująca obowiązek organu administracji zachowania aktywnej postawy podczas całego postępowania wyjaśniającego. Aktywność ta winna być rozumiana jako obowiązek organu wykorzystania w sprawie wszystkich dowodów znanych mu z urzędu, poszukiwania innych dowodów na potwierdzenie określonych faktów z wykorzystaniem dostępnych źródeł dowodowych, a także dopuszczenia wszystkich środków dowodowych zgłaszanych przez stronę lub innych uczestników postępowania, o ile mają one istotne znaczenie dla sprawy. Z tego też względu w trakcie postępowania dowodowego fundamentalne znaczenie ma także zasada czynnego udziału strony w postępowaniu, udzielania informacji stronom, przekonywania, pisemności, a także szybkości i prostoty. Z przepisów art. 7 k.p.a. i 77 § 1 k.p.a. wynika zatem jednoznacznie, że postępowanie dowodowe jest oparte na zasadzie oficjalności, co oznacza, że organ administracyjny jest obowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Zgodnie zaś z art. 75 § 1 k.p.a. jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 4 lipca 2013 roku, sygn. akt II SA/Kr 455/13).

Podkreśla się również, iż zgodnie z art. 7 oraz 77 § 1 k.p.a. organy administracji publicznej są zobowiązane do podejmowania wszelkich niezbędnych kroków w celu wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu faktycznego sprawy zgodnego z rzeczywistością. W szczególności, organ administracji publicznej prowadzący postępowanie administracyjne jest zobowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a swoje stanowisko winien uzasadnić w sposób przewidziany w przepisach k.p.a. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 marca 2013 roku, sygn. akt I SA/Wa 1980/12).

Sąd zwrócił uwagę, że w pozwany uważa, że w sprawach spornych postępowania w zakresie daty niewypłacalności i niewypłacalności winien prowadzić sąd. Tymczasem sąd jest organem odwoławczym i nie powinno na sąd być przekierowywane czy też przerwane prowadzenie szczegółowego postępowania w tym zakresie. Trzeba dodać także, że pracownik też winien wykazywać inicjatywę w dochodzeniu przed Funduszem roszczeń niewypłaconych przez pracodawcę. Aktualnie zgodnie z art. 12a ust.6. do wniosku, o którym mowa w ust. 1, pracownik dołącza informacje lub dokumenty uprawniające do zaprzestania działalności przez pracodawcę. Wcześniej przed zmianą ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ podobny obowiązek był wskazany w art. 12 ust.2. W przepisie tym wskazano, że wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się marszałkowi województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3. We wniosku pracownik jest obowiązany złożyć oświadczenie o pozostawaniu w stosunku pracy z danym pracodawcą, rodzaju niezaspokojonych roszczeń pracowniczych i ich wysokości oraz uprawdopodobnić fakt wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub dowieść faktu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Przepis art. 16 stosuje się odpowiednio.

Jednakże należało ocenić, że nie ma podstaw do uznania roszczenia o odsetki, gdyż w sprawie został podniesiony skuteczny zarzut przedawnienia.

Pozwany wyjaśniał, że orzekając o zgodności wniosku indywidualnego z przepisami ustawy o ochronie roszczeń (...), Fundusz skorzystał z przepisów przejściowych, tj. art. 3 ustawy z dnia 20.07.2017r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2017r., poz.1557).

Nowelizacja ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych (...) obowiązująca od dnia 5 września 2017r. przewiduje, że tylko aktualnie zatrudniony pracownik - w przypadku faktycznego zaprzestania działalności- może ubiegać się o wypłatę zaliczki w kwocie minimalnego wynagrodzenia na poczet niezaspokojonych przez pracodawcę roszczeń.

Ścisłej też skonkretyzowano w znowelizowanych przepisach warunki, których łączne spełnienie kwalifikuje się jako faktyczne zaprzestanie działalności (art. 12 ust. 2 ustawy).

Zgodnie z treścią przepisu przejściowego art. 3 i art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. o zmianie ustawy (...), jeżeli niewypłacalność, o której mowa w art. 8-6 i art. 8 oraz 8a ustawy zmienionej, zaistniała przed dniem 5 września 2017r. tj. przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i wnioskodawca złożył do WUP wniosek wówczas należy rozpatrywać wniosek zgodnie z zasadami obowiązującymi do dnia wejścia w życie nowelizacji.

Wypłata świadczeń w 2017r. jak podał pozwany na ostatniej rozprawie miała charakter uznaniowy(k.92) oraz wskazał fundusz mógł odmówić wypłaty z uwagi na trzyletni okres przedawnienia.

Przedawnienie roszczeń pracowniczych uregulowane zostało w art. 291 kp :

§ 1. Roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

§ 2. Jednakże roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

§ 2¹. Przepis § 2 stosuje się także do roszczenia pracodawcy, o którym mowa w art. 61¹ oraz w art. 101¹ § 2.

§ 3. Jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, do przedawnienia roszczenia o naprawienie tej szkody stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

§ 4. Terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

§ 5. Roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem organu powołanego do rozstrzygania sporów, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą w trybie określonym w kodeksie przed takim organem, ulega przedawnieniu z upływem 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub zawarcia ugody.

W ostatnim piśmie pozwanego zostało wskazane ,że przesłanka zaprzestania działalności nastąpiła w dniu 15 kwietnia 2008r.(k.98). Jeżeli było to trwałe zaprzestanie działalności to pozwany winien wypłacić świadczenia przy pierwszym wniosku z dnia 8 maja 2009r. , jeżeli zaprzestanie działalności faktyczne to pozytywnie winien być rozpoznany drugi wniosek powoda kierowany do Funduszu z dnia 9 lipca 2012r.

Trzyletni okres przedawnienia zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia i odprawy upłynął w pierwszym przypadku w 2012r., w drugim przypadku w 2015r. W ocenie sądu brak działalności pracodawcy powoda przez szereg lat świadczy raczej o trwałym a nie faktycznym zaprzestaniu działalności.

Sąd miał na uwadze ,że roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. (por .uchwała SN z dnia 26 stycznia 2005r. III CZP 42/04)

Wypłata świadczenia przez pozwanego nie nastąpiła przez upływem terminu przedawnienia roszczenia o wynagrodzenie i odprawę więc nie wpłynęło to na zmianę terminu przedawnienia roszczeń ubocznych o odsetki.

Z tych względów mając na uwadze art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu sprawa miała złożony charakter, Okoliczności przemawiają za odstąpieniem od obciążenia powoda kosztami procesu.

Opłatą od pozwu Sąd obciążył Skarb Państwa wobec braku podstaw obciążenia kosztami stron postępowania.